

finde sin Anvendelse i ganske enkelte Tilfælde, navnlig saadanne Tilfælde, hvor en Møller eller en anden Vandværkseier søger at udvide sin Ret paa en utilbørlig Maade, til Skade for dem, der ellers ere interesserede i Bاندets Brug. Det vil vistnok ikke være saa faa af de Herrer ubekjendt, at der hos Møllerne har været en vis Disposition til at tilegne sig en Ret over det Bاندløb, hvis Bاندkraft de benytte, hvilket ikke altid kunde antages at stemme med, hvad der er Lov og Ret. For at forebygge saadanne Tilfælde, at en Mand af Chikane eller Egenfindighed skulde kunne sætte sig imod, at Andre benyttede det Bاند, som han ikke selv havde Brug for, er denne Bestemmelse fremkommen. Betryggelsen for den Paagældende ligger deri, at der er saa stor Overflødighed af Bاند, at han ikke selv kan bruge det, og Meningen er kun den, at der kan tillægges Andre Ret til at benytte det Bاند, som han ellers selv maa lade gaae ubenyttet bort. — Punktet Nr. 3 gaaer ud paa en Udvidelse af Forordningen af 16de Marts 1851 til Bاندs Afbenyttelse, idet man har troet, at man ved den i Loven nærmere foreskrevne omstændeligere Behandling muligviis mange Gange vilde opnaae Resultater, som vare ønskelige for begge Parter. Imidlertid er Hovedpointen i Loven af 16de Marts 1851, saavidt jeg skjønner, det, at naar der er opnaaet Forlig eller Overenskomst om en deelviis eller fuldstændig Expropriation af et Vandværk, skulle samtlige de, som have Nytte deraf, efter Lavænskommissionens Kiendelse, kunne tilpligtes at betale; men efter hvad jeg bemærkede om Bاندs Aflednings Fortrin for Bاندs Afbenyttelse, har man imidlertid ikke troet uden Videre at kunne udvide denne Lov af 16de Marts 1851 til at gjælde, ogsaa om Bاندs Afbenyttelse, men man har fundet det stemmende med Billighed og Ret at indskrænke den i den Retning, at Ingen kan tvinges til at deeltage i Beføstningen, men at de, der ikke ville det, da ogsaa ere uberettigede til at deeltage i Retten til at benytte Bاندet ligeoverfor dem, der have kjøbt og betalt den. — Hvad jeg tillod mig at bemærke om Nr. 2, gjælder forsaavidt ogsaa om det af Mindretallet (S. Jørgensen) under Nr. 3 stillede Endringsforslag. Jeg skal bemærke, at det tildeels er

paa Grund af tilfældige Omstændigheder, at dette Forslag er fremkommet som et Mindretals Forslag; det havde en ikke saa ganske liden Chance for sig i Udvalget, men da den høttærede Indenrigsminister dengang ikke syntes at ville slutte sig til det, fremkom det kun som Mindretals Forslag; der gjælder, som jeg før sagde, det Samme om dette Forslag, som jeg udtalte om Nr. 2, nemlig, at det vistnok kan have sine praktiske Banskkeligheder at gennemføre, og at der kun vil være ganske enkelte Tilfælde, hvorpaa det vil kunne faae Anvendelse. Forslaget gaaer ud paa at give dem, der ikke umiddelbart støde op til et Bاندløb, men dog ere interesserede deri, navnlig forsaavidt som de deeltage i dets Regulering og Vedligeholdelse, hvor der er Tale om samme, Ret til at benytte Bاندet, hvor det kan ske uden Skade for de Tilgrændsendes og andre særligt Berettigedes fulde Retshyldelse. Det er en Tanke, som forekommer mig at være saa billig og retfærdig, at der om dens Berettigelse neppe kan være nogen Tvivl, og den samme Tanke findes ogsaa udtalt i Anordn. af 29de Juli 1846 §. 67, idet der navnlig der staar, at naar En ved Forlig eller Overenskomst har erhvervet sig Ret til at benytte Bاندet, uagtet han ikke ligger ved Aaen, da skal han kunne faae de fornødne Af- og Til-løbsgrøfter førte over anden Mands Grund. Det, der altsaa i mange Tilfælde vil mangle, det er slet ikke Muligheden af at kunne faae det afledet, men det er Adkomsten til Bاندet. Da nu de tilstødende Cieres Adkomst til Bاندet neppe er af anden Natur, end at den er begrundet i deres Stilling, — de have egentlig ikke nogen anden Adkomst dertil, end at de ligge ved Aaen —, har man troet, at der, hvor der var en saadan Overflødighed af Bاند tilstede, at man ikke fornærmede deres Ret, var der ikke nogen fornøstlig Grund til at nægte dem, der boede noget fra, men forøvrigt vare interesserede i Bاندløbet, Løslighed til at benytte det, naar det var praktisk udsørligt. Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig til disse Bemærkninger.

S. Jørgensen: Jeg har til den foresiggende § 14 under Nr. 2 tilladt mig at stille